בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ח' באלול תשס"ה (12 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ח' באלול**, **"דע מאין באת...":**

[סיום הסקירה החודשית של עשורי השנים במאה ה- **20**: הפעם שנות ה- **90**:]

מו"מ חשאי, שנערך ב- 1993 בחסות נורווגיה, הביא בסתיו של אותה שנה לחתימת הסכם-מסגרת עם אש"ף, בדבר העברת סמכויות השלטון ברצועת עזה ובאזור יריחו ל'פלסטינים', כמבוא להסכם רחב יותר בשטחי יהודה ושומרון [נשמע מוכר...? מ.ג.]. הסכם מפתיע זה נתקבל ע"י רוב הישראלים בחיוב, אם כי תוך הבעת התנגדות חריפה בחוגי הימין והמתיישבים ביש"ע. אי-הפסקת פעולות הטרור ה'פלסטיניות' גרם לירידה בתמיכה בהסכם בסקרי דעת הקהל הישראלית. החזרת רצועת עזה ל'פלסטינים', לרבות בואו של ערפאת לעזה לקול מצהלות ההמונים, נתקבלה בישראל בשוויון-נפש.

הסכם נוסף, שזכה בישראל לתמיכה גדולה בהרבה, נחתם באוקטובר 1994 עם ירדן. הפעם מדובר בהסכם שלום מלא: הגבולות בין 2 המדינות נפתחו, רבבות ישראלים יצאו לטייל בירדן ו- 2 המדינות פתחו שגרירויות בעמאן ובתל-אביב. קשרים מתהדקים והולכים נקשרו גם בין ישראל לכמה ממדינות המפרץ הפרסי, וכן עם מרוקו ותוניסיה.

לעומת זאת, עוררו הידיעות על מו"מ לשלום בין ישראל לסוריה מתח וחששות. מרמזים וידיעות בתקשורת הישראלית והעולמית, ומהתבטאויות חלקיות שלהם, עלה כי רבין ופרס שואפים להשיג שלום מלא עם הסורים אף אם זה יחייב למסור את רמת הגולן, [שהוא שטח ישראלי לכל דבר עפ"י החלטת הכנסת ב- 1981. מ.ג.] מתיישבי הגולן ואיתם חוגים רחבים במערכת הפוליטית ובציבור הישראלי, אף מחוץ לימין, נחלצו לסכל כל תכנית מעין זו.

ממשלתו של יצחק רבין החזיקה מעמד על אף הרוב הזעום שהיה לה, ושורה ארוכה של הצבעות אי-אמון לא הצליחו להפילה, במידה לא מעטה בסיוע עמדה אמביוולנטית של ש"ס, שתמכה בה או לא הצטרפה לאופוזיציה בהצבעות החשובות, למרות שהיתה רוב הזמן מחוץ לקואליציה.

מצבה הכלכלי של המדינה היה בקו עלייה. החרם הערבי על ישראל נמוג והלך. רמת החיים עלתה בהתמדה, הייצוא גדל, אבל גם הייבוא, והפער במאזן התשלומים התרחב, למרות כל המאמצים לצמצמו. בהסכמים עם ה'פלסטינים' וירדן, ראו רוב הישראלים סיכוי, אך ב- 1995 היה הטרור הערבי בבחינת עננה כבדה המעיבה על שמי האזור.

במהלך 1995 גברה פעילות מפלגות הימין נגד ממשלת רבין וההסכמים שחתמה עם ה'פלסטינים'. אנשי ימין חסמו כבישים, הקימו התנחלויות 'בלתי-חוקיות', והירבה להתעמת עם הצבא והמשטרה. נגד רבין, פרס והממשלה כולה פורסמו דברי נאצה, והמתח עלה משבוע לשבוע. הממשלה והמשטרה לא פעלו כמעט נגד מסיתים מהימין [מה הם קוראים לשימוש בפרשים ואלות כדי להפסיק הפגנות...?! מ.ג.], בהנחה כי לא צפויה סכנה, משום ש"יהודי לא יפגע ביהודי". במוצאי שבת, אור ל-י"ב בחשון [4 בנובמבר] 1995, הופרכה הנחה זו. צעיר יהודי ירה בראש הממשלה יצחק רבין והרגו.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ח' באלול תשס"ה (12 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מדינה שלמה היתה שרויה באבל ובהלם. שמעון פרס הרכיב ממשלה חדשה, כשהוא ממלא את שני תפקידיו של ראש הממשלה המנוח. ישראל שלאחר ה- 4 בנובמבר 1995 נכנסה לתקופה חדשה. העתיד שנראה מבטיח לפני הרצח התעמעם לאחריו. [ספר המאה]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל